

31. august 2012

I henhold til Inatsisartut's forretningsorden § 37 fremsætter jeg hermed nedenstående spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

Har Naalakkersuisut ændret holdning til spørgsmålet om at søge "Lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning" anordnet for Grønland, og hvornår påtænker Naalakkersuisut i givet fald at fremsætte forslag herom?

(Medlem af Inatsisartut Astrid Fleischer Rex, Demokraterne)

Begrundelse:

Jeg har med stor interesse læst Naalakkersuisut's "strategi og handlingsplan mod vold 2013-2016", som Naalakkersuisut for få dage siden har fremlagt for Inatsisartut og offentligheden. Blandt de forslag til tiltag, jeg særligt har bidt mærke i, er handlingsplanens punkt 19: Bortvisning og tilhold.

Naalakkersuisut skriver herom:

"Folketinget har i 2012 vedtaget en lov om tilhold og bortvisning, der sender et klart signal til voldsudøvere om, at partnervold ikke er acceptabel. Loven gør det muligt at gribe tidligere ind overfor volden, uden at den voldsramte og eventuelle børn skal fraflytte det fælles hjem. Tilhold og bortvisning styrker desuden de sociale myndigheders muligheder for at løse de sociale problemer i hjemmet. GPS-overvågning kan være en metode til at holde den voldelige partner under opsyn. Loven er ikke gældende i Grønland, men kan ved beslutning i Inatsisartut sættes i kraft for Grønland."

Jeg blev glædeligt overrasket, da jeg læste dette. Glædeligt, fordi jeg og mit parti finder, at der er behov for en sådan lov her i landet. Overrasket, fordi min partifælle Andreas Uldum tidligere i år har spurgt Naalakkersuisut, hvorvidt Naalakkersuisut påtænker at foreslå netop denne lov ikraftsat (§ 37 spørgsmål 2012-22). Efter mere end to måneders betænkningstid svarede Naalakkersuisut, at Naalakkersuisut ikke aktuelt har planer herom.

Jeg ønsker på denne baggrund at forvise mig om, at Naalakkersuisut efterfølgende har besluttet sig for at arbejde for, at ”Lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning” anordnes for Grønland, således som Demokratesne har opfordret til.

Loven giver mulighed for at bortvise en voldelig partner fra sit hjem i op til 4 uger. Tilsvarende regler findes i forskellig form i Østrig, Norge, Sverige og Finland.

Vold mod kvinder er et meget stort problem her i landet. I undersøgelsen ”Unge trivsel 2011” oplyser 38 % af undersøgelsens deltagere i alderen 15-16 år, at de på et tidspunkt i deres liv har været vidne vold mod deres mor. 20 % har oplevet det hyppigt.

I 2011 blev politiet kaldt ud til 2.836 husspektakler, heraf 444, hvor der var børn til stede.

Tallene taler for sig selv!

For mange voldsramte kvinder har landets krisecentre været en redningsplanke, men ikke alle landets byer har et krisecenter. Faktisk har vi kun 7... I de byer, hvor der ikke findes et krisecenter, vil loven således kunne give voldsramte kvinder nogle ugers ro til at gennemtænke deres situation og fremtid. Loven handler altså om at kunne give voldsramte kvinder, som befinder sig i en akut krisesituation ro og tryghed, og mulighed for at tage imod de tilbud om hjælp, som findes.

Men loven handler også om rimelighed. For er det rimeligt, at det er den voldsramte part, der – med eller uden sine børn – må forlade hjemmet som følge af et overgreb? Er det ikke den, der har begået overgrebet, som burde sendes bort? For Demokratesne er der ingen tvivl: voldsmanden må selv bære ansvaret for, hvad han har gjort – og så må samfundet i øvrigt tilbyde ham hjælp og behandling til at bryde fri af de destruktive handle-mønstre.

Det er glædeligt, hvis Naalakkersuisut kan tilslutte sig dette.